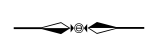

מסורת הש"ס

(א) מזרח ח. ע"ש, 3. סהדרין פג., (ג) לילת בדפוי"י, (ד) גזיל משנטמא וכ"ה בדפוי"י, (ה) ווע"י משנה למלך וליעז, (ו) גזיר שייך לעיל טו.; (ז) גז"ז שייך לעיל טו.; (ח) ע"ש הלכה טו פליגי ר"ט ור"ע עקיבא ר"ט מחייב ור"ע פוטר אצל דשרי למחלה ליכא למ"ד ובהדיא קמני התם ברשא היה עומד וקוטר וכו' פירש הרי זה לא יטמא ולא קפליג ר"ע ועי' בהר"ש ע"ה ס"ק הלכות טומאה סי' ז"א.

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה צריך וכו' חליטא דקאמרי ליה לא:
(ב) בא"ד לה הכי בסמוך:
(ג) ד"ה מזרח וכו' טומאה דבט זמן:

גליון הש"ס

גמ' היכי משכחת לה. עיין סהדרין דף פג ע"א תוס' ד"ה ולא:

מוסף רש"י

בעי שהייה למלקות. דלא לילקי עד ללשהי כיה כדי סהדרין דף פג ע"א (י').

ידיעות הטומאה פרק שני שבועות

או דלמא צפנים גמירי שהייה. בטומאה שאירעה לו בחוך העזרה: **חלה עצמו באויר**. כדי שהייה: **טימא עצמו במזיד**. ואם תמלי לומר צריך שהייה למלקות בטומאת אונס ושהיית מזיד טומאת מזיד מי צעיא שהייה או לא: **נוזר בקצר**. מזר שנטמא באונס בחוך

או דלמא בפנים גמירי שהייה לא שנא לקרבן ולא שנא למלקות תיקו בעי רבא תלה עצמו באויר עזרה מהו כי גמירי שהייה שהייה דבת השתחואה דלאו בת השתחואה לא גמירי או דלמא בפנים שהייה גמירי ל"ש דבת השתחואה ול"ש דלאו בת השתחואה *תיקו בעי רב אשי טימא עצמו במזיד מהו באונס גמירי שהייה במזיד לא גמירי שהייה או דלמא בפנים גמירי שהייה ל"ש באונס ול"ש במזיד יתיקו ^(ב) בעי רב אשי נוזר בקבר בעי שהייה למלקות או אינו צריך בפנים גמירי שהייה בחוץ לא גמירי שהייה או דלמא באונס גמירי שהייה לא שנא בפנים ול"ש בחוץ יתיקו: בא לו בארוכה חייב בקצרה פטור וכו'. אמר רבא קצרה שאמרו יאפי' עקב בצד גודל ואפי' כל היום כולו הבעי רבא שהיות מהו שיצטרפו ותיפשוט ליה מדידיה התם בדלא שהה בעא מיניה אביי מרבה בא לו בארוכה שיעור קצרה מהו שיעור גמירי וכי בא לו בארוכה שיעור קצרה פטור או דלמא דוקא גמירי בארוכה חייב בקצרה פטור א"ל ר'א נתנה ארוכה להדהות אצלו מתקוף לה ר' זירא אלא דקיימא לן ^(ג) ויטמא ששימש במיתה *היכי משכחת לה אי דלא שהה היכי עביר עבודה אי דשהה בר כרת הוא אי אמרת בשלמא שיעורא גמירי משכחת לה דאנים גפשיה בקצרה ועבר עבודה אלא

וי"ל דרז ציצי לא פליג אדרז אשי אלא דלא נחת לאשמועינן חידוש של שהייה אלא לאשמועינן דבהכנסת בית אונקלי חייב אף על פי שאינו לובש כל המלבוש א"נ לרז ציצי לא לקי אשהייה משום דהוי לאו שאין צו מעשה והכא איירי למ"ד לאו שאין צו מעשה לוקין עליו א"נ איירי לענין איסור מלקות ולא לענין חיוב ורב אשי דפליג עליה התם וחשז שהייה כמעשה כיוון דתחילת הלבישה ע"י מעשה והכא אפי' אי לא צעינן שהייה כדי השתחואה מ"מ צעינן כדי יציאה וכניסה אבל בפחות מיקן לא כי הניז דצעינן גצי כלאים כדי פשיטה ולבישה ונראה דאפי' את"ל דגמירי שהייה כדי השתחואה למלקות במקדש ובנוזר משום דדמו לשהייה דקרצן דגצי מקדש אבל לגצי כלאים פשיטא דלא גמירי דלא שייך התם השתחואה כלל: **מ"במא עצמו במזיד מאי**. צריך לומר דבשעה שטימא עצמו לא

ידע שהיה במקדש דאי ידע וטימא עצמו במזיד אפי' שכת אח"כ לא מיחייב קרבן דהא לא שז מדיעתו הוה ואי למלקות צעי צריך לומר דלא

התרו צו אלא לאחר שטימא עצמו דאם התרו צו קודם לא צעי שהייה כדפי' לעיל: **נזיר בקבר צריך שהייה צמלקות או לא**. וא"ת והאמר צפ' ג' מינין (מזר דף מב. ושם) גצי מזר שהיה מת מונח על כתיפו והושיטו לו מת אחר ונגע צו יכול יהא חייב ת"ל ולא יחלל צמי שאינו מחולל יאל זה שמחולל ועומד ופרץ מדתנן היה מטמא ואמרו לו אל תטמא אל תטמא חייב על כל אחת ואחת ומשני כאן בחיצורין כאן שלא בחיצורין משמע כל זמן שלא פירש מן המת אינו חייב צמה שהושיטו לו מת אחר משום דאין מוסקיף טומאה על טומאה ^(א) וכל זמן שמונח טומאה על כתיפו מי שנוגע צו טמא טומאת ז' ולא מיחייב אלא שלא בחיצורין שכבר פירש מן הראשון דמי שהיה אז נוגע צו לא היה טמא אלא טומאת ערב לכן כשהוצר ונוגע צו חייב שהוסיף טומאה דנגיעה זו דמי שהיה נוגע צו בשעת נגיעה זו יהיה טמא טומאת ז' וא"כ הכא אמאי ילקה על השהייה כל זמן שלא פירש וי"ל דהא דפטור ליה כשהושיטו לו מת אחר היינו בשלא הספיק להשליך מת הראשון מעליו לפיכך אינו מוסיף טומאה אבל הכא הוא מוסיף טומאה שכל שעה הוא מוזהר לפרוש מן הקצר ור"ת מפרש דהכא איירי בשנטמא סמוך לחשיכה דכלא פירש גמי מוסיף לו יום אחד ע"י שהייה ונראה דההיא דנוזר דמפליג בין בחיצורין בין שלא בחיצורין אחי כמ"ד במסכת שמחות ^(ב) (פ"ד) דאפי' באותו יום שנטמא אינו יכול לחזור ולטמא לפי שמוסיף טומאה בחיצורין כדפרי' אבל למאן דשרי התם ליטמא באותו יום עצמו דלא חשיב ליה תוספת טומאה כיון שאינו מוסיף ימים לא אחיא: **א"י** דשחה בר ברת הוא. הק' ר"ת מה צכך אם הוא צר כרת מ"מ איכא נפקותא טובא דהא קיימא לן (מכות דף כג.) חייבי כריתות שלקו נפטרו מידי כריתתן ואם בטל כרת נשאר עליו מיתה ועוד נפקא מינה דמיתה כגון שהיזד בשימוש טומאה ושגג בטומאת מקדש:

פרק שני שבועות יז.

תל"ה עצמו באויר עזרה מהו. אית ספרים דגרסי אויר עזרה כעזרה דמי או לא וקשה דבפרק [כל הפסולין] (וזכום דף לב.) אמר טמא שהכניס ידו לפנים חייב דציאה במקצת שמה ציאה ובפרק כל הפסולין (שם דף לב:) גמי אמר ואי אמרת ציאה במקצת שמה ציאה היכי מעייל ידיה בצהונות משמע דאויר גמי נתקדש ועוד אי לאו כעזרה דמי א"כ כשמוליך דם ואיצרים למזבח יפסל ציוצאם ונראה כגירסת הספרים דגרסי כי גמירי שהייה היכא דצר השתחואה הוא: **י צריך שהייה צמלקות**. בטימא עצמו בשוגג איירי אבל

אם היה שרץ במקדש והתרו צו שלא יטמא עצמו בלא שהייה גמי מילקא לקי כדמוכח בפרק מי שאמר הכני מזר (מזר יז. ושם) דקאמר התם צעי רצא מזר והוא צצית הקצרות מי צעי שהייה או לא וקאמר ה"ד חליטמא ^(א) דקאמר לא תמור מי צעי שהייה כו' ואין לתמוה דהתם צעי רצא אי גמירי שהייה אצראי אבל צפנים למלקות פשיטא ליה דגמייני שהייה דהתם צעי את"ל דצפנים גמירי שהייה למלקות בחוך מהו ור"ת גרס התם רז אשי דרז אשי צעי לה ^(ב) הכא בסמוך: **י"א** א"י צריך. שהייה למלקות הכא משמע דלקי אשהייה דלא קמיצעיאל ליה אלא אי צריך שהייה כשיעור השתחואה או לא וקשה בפרק בתרא דמכות (דף כא. ושם:) תנן גצי היה לובש כלאים ואמרו לו אל תלבש אל תלבש והוא פושט ולובש חייב על כל אחת ואחת ואמר רב ציצי בגמרא לא פושט ולובש ממש אלא מכניס ומוציא ידו צצית אונקלי שלו רב אשי אמר אפי' לא שהה אלא כדי לפשוט וללבוש מכלל דרז ציצי לא מחייב בשהייה

וה"ל דרז ציצי לא פליג אדרז אשי אלא דלא נחת לאשמועינן חידוש של שהייה אלא לאשמועינן דבהכנסת בית אונקלי חייב אף על פי שאינו לובש כל המלבוש א"נ לרז ציצי לא לקי אשהייה משום דהוי לאו שאין צו מעשה והכא איירי למ"ד לאו שאין צו מעשה לוקין עליו א"נ איירי לענין איסור מלקות ולא לענין חיוב ורב אשי דפליג עליה התם וחשז שהייה כמעשה כיוון דתחילת הלבישה ע"י מעשה והכא אפי' אי לא צעינן שהייה כדי השתחואה מ"מ צעינן כדי יציאה וכניסה אבל בפחות מיקן לא כי הניז דצעינן גצי כלאים כדי פשיטה ולבישה ונראה דאפי' את"ל דגמירי שהייה כדי השתחואה למלקות במקדש ובנוזר משום דדמו לשהייה דקרצן דגצי מקדש אבל לגצי כלאים פשיטא דלא גמירי דלא שייך התם השתחואה כלל: **מ"במא עצמו במזיד מאי**. צריך לומר דבשעה שטימא עצמו לא

ידע שהיה במקדש דאי ידע וטימא עצמו דאם התרו צו קודם לא צעי שהייה כדפי' לעיל: **נזיר בקבר צריך שהייה צמלקות או לא**. וא"ת והאמר צפ' ג' מינין (מזר דף מב. ושם) גצי מזר שהיה מת מונח על כתיפו והושיטו לו מת אחר ונגע צו יכול יהא חייב ת"ל ולא יחלל צמי שאינו מחולל יאל זה שמחולל ועומד ופרץ מדתנן היה מטמא ואמרו לו אל תטמא אל תטמא חייב על כל אחת ואחת ומשני כאן בחיצורין כאן שלא בחיצורין משמע כל זמן שלא פירש מן המת אינו חייב צמה שהושיטו לו מת אחר משום דאין מוסיף טומאה על טומאה ^(א) וכל זמן שמונח טומאה על כתיפו מי שנוגע צו טמא טומאת ז' ולא מיחייב אלא שלא בחיצורין שכבר פירש מן הראשון דמי שהיה אז נוגע צו לא היה טמא אלא טומאת ערב לכן כשהוצר ונוגע צו חייב שהוסיף טומאה דנגיעה זו דמי שהיה נוגע צו בשעת נגיעה זו יהיה טמא טומאת ז' וא"כ הכא אמאי ילקה על השהייה כל זמן שלא פירש וי"ל דהא דפטור ליה כשהושיטו לו מת אחר היינו בשלא הספיק להשליך מת הראשון מעליו לפיכך אינו מוסיף טומאה אבל הכא הוא מוסיף טומאה שכל שעה הוא מוזהר לפרוש מן הקצר ור"ת מפרש דהכא איירי בשנטמא סמוך לחשיכה דכלא פירש גמי מוסיף לו יום אחד ע"י שהייה ונראה דההיא דנוזר דמפליג בין בחיצורין בין שלא בחיצורין אחי כמ"ד במסכת שמחות ^(ב) (פ"ד) דאפי' באותו יום שנטמא אינו יכול לחזור ולטמא לפי שמוסיף טומאה בחיצורין כדפרי' אבל למאן דשרי התם ליטמא באותו יום עצמו דלא חשיב ליה תוספת טומאה כיון שאינו מוסיף ימים לא אחיא: **א"י** דשחה בר ברת הוא. הק' ר"ת מה צכך אם הוא צר כרת מ"מ איכא נפקותא טובא דהא קיימא לן (מכות דף כג.) חייבי כריתות שלקו נפטרו מידי כריתתן ואם בטל כרת נשאר עליו מיתה ועוד נפקא מינה דמיתה כגון שהיזד בשימוש טומאה ושגג בטומאת מקדש:

אפילו

עין משפט גר מצוה

לד א מיי פי"א מהל' שגגות הלכה ד:
לה ב מיי פי"ג מהל' ציאת מקדש הל' כא ופי"א מהל' שגגות שם:

לו ג מיי פי"ו מהל' מזרות הלכה ח ט ונפ"ה הל' טז סמג לאוין רח וע"ש:

לו ד ה ו מיי פי"ג מהל' ציאת מקדש הלכה כד סמג לאוין דש:

לח ז מיי שם פי"ד הל' א סמג לאוין שה:

רבינו חננאל

אדם טמא שתלה עצמו באויר עזרה אם חייב משום מטמא מקדש או דלמא כיון דלא נגע לאו. ועתה בחיקו: (א) וכן בעיא דרבא דבבא להתחייב קרבן ודאי גמירי לה דצריך שהייה אבל מזיד למלקות צריך שהייה או לא: וכן בעיות דרב אשי טימא עצמו במזיד ועתלמא ממנו עכשיו צריך שהייה או לא: וכן נוזר בקבר צריך שהייה למלקות או לא. וכן בעיות דרב אשי טימא עצמו במזיד ועתלמא ממנו עכשיו צריך שהייה או לא: וקיימא לן כל חיקוי דאיסורא לחומרא. וכווצא בנידן כהן בזמן הזה הנכנס לבית הקברות: וירושלמי עד כמה היא השתחוייה משום ר' יהושע בן לוי אמרו כדי שאלית שלום בין אדם לחבירו. משום ר' יוחנן אמרו כדי שאלית שלום תלמיד לרב שלום עליך רבי ומורי. נטמא בעזרה וצריך לצאת ויש שם שני דרכים אחת ארוכה כ' אמה ואחת קצרה עשר אמות. יצא בארוכה חייב שהיה לו לצאת בקצרה. אבל אם יצא בקצרה פטור. אמר רבא ואפי' עקב בצד גודל כלום אלא מהלך עד שיצא לחוץ: בעצ מיניה אביי מרב' בא בארוכה דרך קצרה מהו. כגון שרץ בארוכה ויצא כשיעור יציאתו בקצרה מהו. א"ל חייב לא נתנה ארוכה לדחות אצלו. כלומר כולי' עלמא חייב בה הזה פטור. ואחקיף לה ר' זירא אי הכי דלא צריכי שיעור אלא לעולם בארוכה חייב בקצרה פטור. הא דתניא טמא ששימש במיתה היכי משכחת לה. אי שהה ושימש בר כרת הוא אי לא שהה היכי שימש.

(א) גירסת ריבט בעיא דתלה קודם צעאל צריך שהייה למלקות וכ"ה בכמה ראשונים וכ"ו מהתוס'.

עין משפט
גַּר מִצוּחַ

לִפְּא מִי פִּדְ מַהֲלִי בִּיחַת מַקְדֵּשׁ הֵלִי גִ:
מ ב מִי שֶׁסּ פִּטְע הֵלִי ד סַמַּנ לְאֻזִּין פִּטְ:

מא ג ד מִי שֶׁסּ פִּדְ־סֵם הֵלִי ג סַמַּנ שֶׁסּ:
מב ה מִי פִּטְוֹ מַהֲלִי טוֹמַת לָרַעַת הַלֵּסֶה ה סַמַּנ עֲשִׂין לֵטֹ:
מג ו מִי פִּו מַהֲלִי בִּית הַצְחִירֶה הַלֵּסֶה ז סַמַּנ עֲשִׂין קִסָּ:

מד ז מִי פִּג מַהֲלִי בִּיחַת מַקְדֵּשׁ הֵלִי יט:
מה ח מִי פִּי מַהֲלִי שְׁגוּמַת הַלֵּסֶה ז וּשְׁיִיצ שֶׁסּ הַלֵּסֶה א:
מו ט מִי פִּיחֹ שֶׁסּ הַלֵּסֶה ה:
מז י מִי פִּיה מַהֲלִי שְׁגוּמַת הַלֵּסֶה ז:

רבינו חננאל

וּפְרִיק אֲבִי כִּגוּן שְׂבֹא בַקְצָרָה שֶׁהוּא פִּטוֹר מִכֹּרֶת וּבְהִלְכֹתָּהּ הִפֵּךְ בְּצִינּוּרֵא, וּכְדֹרֵב הוֹנָא דֶאֱמֹר זֹר שֶׁהִפֵּךְ בְּצִינּוּרֵא חֵיִיב מִיתָה אֱלֵמָא עֲבוּדָה הִיא, פִּי צִינּוּרֵא עֵצִי נֹרֵא, כִּגוּן שֶׁהִפֵּךְ בְּעֵצִי הַמַּעֲרֵכָה שֶׁהַחֲלִיבִים נִתְּנוּיִם בְּהֵם וְגֵרָם לֹהֵם לְהַתְּכַל מִהֲרָה, וְאִשְׁמַעִינן רַב הוֹנָא דִּכֵּל קְרוּבִי עֲבוּדָה עֲבוּדָה גְּמוּרָה הִיא וְחֵיִיבִין עֲלֶיהָ:
יְרוּשְׁלַמִי שִׁיעוֹר שְׁהִייה עֶשֶׂר אֲמוֹת הָיָה עֲבִירָה הִיָּה בֶּאֱרוּכָה עֶשְׂרִין וּבִקְצָרָה עֶשֶׂר הֵילֵךְ חֲמֵשׁ אֵין יֵיל בִּרְא חֲמֵשׁ וְאֵין יֵיל בִּרְא טִוִּי, אִיִּיר יוֹסִי לַעֲוֵלֵם אִינוּ חֵיִיב עַד שֶׁתֵּהֵא אֲרוּכָה מִרֻבָּה עַל קִצְרָה עֶשֶׂר כִּוִּי:
אִיִּיר הוֹשַׁעִיא טַהוֹר שֶׁנִּכְנַס לְבֵית הַמִּנְנוּעַ דֶּרֶךְ אַחֲרוּיָן אֲפִילוּ נִכְנַס כּוֹלוּ אַחֲרוּיָן מִחוּטוֹמּוֹ טַהוֹר, שְׁנֵאמַר וְהִבֵּא אֶל הַבֵּית דֶּרֶךְ בִּיחָא אֶסְרָה תוֹרָה, אֲבָל אִם נִכְנַס כּוֹלוּ אֲפִילוּ דֶּרֶךְ אַחֲרוּיָן נִטְמָא דֵּלֵא גֵרַע מַכְלִים דְּכֹתִיב וְלֹא יִטְמֵא כֹל אֲשֶׁר בְּבֵית, תֵּינִי נָמִי הִכִּי בְּחוּסְפַתָּה תַחֲלַת סֹדֶר טַהוֹרֹת גִּנְיָן הֵלְלוּ [אֵין] אוֹכְלִין שֶׁם קִדְשִׁי קִדְשִׁים, וְאֵין שׁוֹחֲטִין שֶׁם קִדְשִׁים קִלִּים, וְטֵמֵא שֶׁנִּכְנַס דֶּרֶךְ גִּנְיָן לְהִיכֵל פִּטוֹר שְׁנֵאמַר וְאֵל הַמִּקְדָּשׁ לֹא תָבֹא, דֶּרֶךְ בִּיחָא אֶסְרָה תַחֲלַת טוֹר הִיא מִצּוֹת עֵשָׂה שִׁבְנוּדָה, וְאִקְשִׁינן תַּנָּא הִיכָא קָאִי דַּקְתִּין זֹו הִיא, וּפִשְׁטִינן הֵתֵם קָאִי בְּהוֹרִיּוֹת פִּיִּיב דִּקְתִּין אֵין חֵיִיבִין עַל עֵשָׂה וְעַל לֹא תַעֲשֶׂה שִׁבְמִקְדָּשׁ כִּוִּי, אֲבָל חֵיִיבִין עַל עֵשָׂה זֹו הִיא מִצּוֹת עֵשָׂה שִׁבְנוּדָה שְׁחִיִּיבִין עֲלֶיהָ.

יז:

אפֿיִלֹו נִכְנַס בּוֹלֹו חוּץ מִחוּטוֹמּוֹ טַהוֹר, וְאִם נִכְנַס דֶּרֶךְ פִּנּוּי מִשְׁכַּנְכֵם רֹוּבֹו טֵמֵא אֲבָל בְּמִיעוּט לֹא דִרִי אוֹשַׁעִיָא דֶּהֱכֹל אִית לִיה אִפֿיִי גִצִי טֵמֵא שֶׁנִּכְנַס לְמַקְדָּשׁ בִּיחָה בְּמַקְלָת לֹא שְׁמָה בִּיחָה דְּבִפֿ' כֹּל הַפְּסוּלִין (וְנִכְּסִים דָּף לִז: וַסֵּס) * פֿרִיךְ לַעֲוֹלָא דֶאֱמֹר בִּיחָה בְּמַקְלָת שְׁמָה בִּיחָה וְעוֹד דִּלְפֿי עוֹלָא דֶאֱמֹר שְׁמָה בִּיחָה דּוֹקָא גִצִי מַקְדָּשׁ כְּדִמְפֿרַשׁ הֵתֵם מִשּׁוֹס דְּכֹתִיב כָּכֵל קִדֵּשׁ לֹא תַגַּע וְאֵל הַמִּקְדָּשׁ לֹא תִבָּא מִה גִּנְיעָה בְּמַקְלָת שְׁמָה גִּנְיעָה אָף בִּיחָה בְּמַקְלָת שְׁמָה בִּיחָה אֲבָל גִּצִי בִּית הַמִּנְנוּגַע מוֹדָה דִּלָּא שְׁמָה בִּיחָה דִּלָּא מִנְיָנוּ שֶׁהִקִּישׁ הַכְּתוּב דֹּאִי לֹא תִימָא הִכִּי תִקְשֶׁה לַעֲוֹלָא מִמַּתְּנִיתִין דַּמִּסֿ' יִדִּים (פֿיִּג מִ"א) וּמִיִּיתִי לֶה בִּפֿ"צ דְּחוּלִין (דָּף לִג:) הַמִּכְנִיס יִדּוּ לְבִית הַמִּנְנוּגַע יִדּוּ תַחֲלוֹת דְּבִרִי רִי עֻקִּיצָא וּחִכֿ"א יִדּוּ שְׁנִיּוֹת וּמִפֿרַשׁ בְּנִסְכַּת חוּלִין דְּכִיֵּעַ בִּיחָה בְּמַקְלָת לֹא שְׁמָה בִּיחָה וְגִזְרוּרָה יִדּוּ אֲטוּ גּוֹפוֹ קִמְיַפְלָגִי וּמִיחֹו כִּשְׁנַכְנַס רֹוּבֹו הוּי טֵמֵא דְּרֹוּבֹו כְּכוּלֹו וְתִימָה דְּדֶרֶךְ אַחֲרוּיָן נָמִי כִּשְׁנַכְנַס רֹוּבֹו יֵהֵא טֵמֵא מִטַּעַם דְּרֹוּבֹו כְּכוּלֹו וּמִשְׁנַכְנַס כּוֹלוּ הוּי טֵמֵא מִיִּדִי דֶּהוּי אֲכֻלִּים שְׁצִיט גִּנְיָן לֵדָאס כֵּן כֹּן לִיה חִילּוֹק בֵּין דֶּרֶךְ בִּיחָה לְדֶרֶךְ אַחֲרוּיָן וְאִמְנֵאִי כְּתִיב וְהִבָּא אֵל הַבֵּית דִּמְשַׁמַּע דֶּרֶךְ בִּיחָה וְלִיכָא לְמִימַר דִּלְאִיטְרִיךְ לּוֹמַר דֶּהֱכֹא טַעוֹן כִּינּוּס גִּגְדִּים כִּשְׁסָהִי כְּכִי אֲכִילַת פֿרַס דְּסִצְרָא הוּא דִּלְפֿי נִכְנַס דֶּרֶךְ אַחֲרוּיָן כּוֹלוּ אִם שֶׁהָ עֵשָׂה כְּשִׁיעוֹר שֶׁהִיָּה דַעֲטוֹן כִּינּוּס גִּגְדִּים דְּכָכֵל עֵינִין כְּתִיב * (וְהִבָּא אֵל הַבֵּית) וְהִבָּא לְאֹהֲלֹו בְּבִית יִכְנַס גִּגְדִּיו:
דֶּרֶךְ בִּיחָה אֶסְרָה תוֹרָה, אַע"ג דֶאֱמֹר בִּפֿ"ק דְּחוּלִין

(דָּף י: וַסֵּס) דִּלְיֵחָה דֶּרֶךְ אַחֲרוּיָן שְׁמָה יֵליחָה דְּקֶאֱמֹר כִּיִּג צִוִּיה"כ יוֹכִיחַ דְּכֹתִיב בִּיה יֵליחָה וְתַנן יֵלֵא וְכֹל לוֹ דֶּרֶךְ כֵּינִסְתוּ הֵיינוּ מִשּׁוֹס דְּדֶרֶךְ לֵאֲמַת כֵּן כְּתַלְמִיד הַנִּפְטֵר מִרְבּוֹ כְּדִמְפֿרַשׁ בִּפֿ' הוֹזִיָּלוּ לוֹ (יּוֹמָא ג:) **וְאֵין אוֹבֵלִין שֶׁם קִדְשִׁי קִדְשִׁים**, אֲפִילוּ יֵס נִקַּץ לִרְאוּת ^(ה) שֶׁסּ דֶּרֶךְ פִּתַּח עוֹרָה דְּצִעִינן שִׁירָחָה פִּתַּח עוֹרָה צִשַׁעַת אֲכִילָה כְּדֶאֱמֹר בִּפֿ' אֲחִיזוּ מִקּוֹמָן (וְנִכְּסִים ד' טו, ז): **וְאֵין שׁוֹחֲטִים שֶׁם קִדְשִׁים קִלִּים**, *וה"ה דֹּאֵין אוֹכְלִין דִּגְגִּים וְעֵלְיוֹת לֹא נִתְקַדְּשׁוּ כְּדֶאֱמֹר צִפְרִק כִּילֵד לוֹלִין (פֿסָחִים דָּף פֿה: וַסֵּס) אֲלֵלָא נִקַּטְט שְׁחִיטָה מִשּׁוֹס דִּלְכִּילָה צַעוּרָה לֹא שִׁיכָא בְּקִדְּשִׁים קִלִּים:
וְטֵמֵא שְׁנַכְנַס דֶּרֶךְ גִּנְיָן לְהִיבֵל פִּטוֹר, תִּימָה אִמְנֵאִי

פִּטוֹר תִּפְיּוֹק לִיָּה דְּחִיִּצַּ מִשּׁוֹס גִּג דֶּהִיכֵל גּוֹפִיָּה שֶׁהִרִי נִתְקַדֵּשׁ כְּדִמְשַׁמַּע בְּסוֹף פֿרַק כִּילֵד לוֹלִין (סֵס) גִּצִי הֵא דֶאֱמֹר רַב גִּנְיָן וְעֵלְיוֹת לֹא נִתְקַדְּשׁוּ וּפֿרִיךְ (שֵׁס פו,) מַהֵא דַּתְּנִיָא עֵלְיִית בִּית קִדְשִׁי קִדְשִׁי חַמּוּרָה מַקְדְּשִׁי הַקִּדְּשִׁים וּמַשְׁנִי רַב יוֹסָף שֹׁאִני הִיכֵל כִּוִי מִשְׁמַע שֶׁנִּתְקַדְּשׁוּ עֵלְיוֹת וּמִסְתַּבֵּר דִּגְגִין וְעֵלְיוֹת דִּין אַחַד לֶהֱס וְלִי דֹאע"פ שֶׁנִּתְקַדְּשׁוּ עֵלְיוֹת לֹא כְּתִיב אֲלֵלָא עֵלְיוֹת וְכֵן מוֹכַח הֵתֵם בִּהְדִּיא דְּקֶאֱמֹר ת"ש וּגְגוּ קוֹדֵשׁ (דָּף י:) דְּצִעִינן דּוּמִיָּא דַע"ז דֶאֱמֹר רַחֲמִנָּא לֹא תַעֲבִיד וְאִי עֲבִיד מִיחִיִּצִי יֵלֵא פֿסַח וּמִילָה עֵשָׂה דִנְדָּה לֹא תַעֲבִיד הוּא דִּלָּא תִפְרוּשׁ בִּהְנָאָה מְרוּבָה:
אִי בַת"ח, חֲדָא הוּא דַּמְיחִיצִי אַע"פ שֶׁהוּא מוֹזִיד עַל הַפֿרישָׁה מַכֵּל מִקּוֹס עַל הַכְּנִיסָה חֲשִׁצִין לִיָּה שַׁצ ^(ט) מִיִּדְיעָה דֹּאִימָא יֵלֵר אֲלַנְשִׁיָּה כְּדֹאשְׁכַּחן בְּכַחוּצוֹת צִפְרִק נַעֲרָה (דָּף נא:):

ידיעות הטומאה פרק שני שבועות

אֵלֵא אִי אִמְרַס דּוֹקָא גַּמִּירִי, שֶׁהָה כְּדִי הַשְׁתַּחוּוּיָּה חֵיִיב וְאִפֿיִי יֵלֵא לוֹ בְּקִצְרָה בְּמִרוּחָה נִתְחִיִּצַּ בְּשֶׁהִיִּיתוּ:
הִיכִי מַשְׁכַּחַס לֶה, בִּלָּל כְּרַת:
מַשְׁכַּחַס לֶה, בְּעִצּוּדָה בִּלָּא שֶׁהִיָּה שְׁנִטְמֵא וְיֵלֵא מִיד בְּקִצְרָה וּדְרֶךְ יֵליחָתוּ הִיָּה אֲחוּזוּ מוֹלָג צִידוֹ וְהִכָּה צוּ בֹאֲחַד מִן הַאֲצִרִים שַׁעַל הַמַּעֲרֵכָה וְהִפֵּךְ מִה שְׁלַמְעֵלָה לְמַטָּה:

כִּדְרַב הוֹנָא דֶאֱמֹר זֹר שֶׁהִפֵּךְ בְּצִינּוּרֵא, עֲבוּדָה הִיא שֶׁמִּקְרַב עֵיכּוּלוּ וְיֵס כֹּאן עֲבוּדָה בִּלָּא שֶׁהִיָּה:
חֵיִיב מִיסָה, מִשּׁוֹס וְהֹזֹר הַקִּרְצַי יוֹמַת (בְּמַדְבַּר יח:) **חוּץ מִחוּטוֹמוֹ**, שֶׁהוּא צוֹלָט לִהְלֵן מִשֹּׁאֵר הַגּוֹף:
מַכְלִים שְׁצִיט, שֶׁהִיו צוּ מִתְחַלְתּוּ וְלֹא קִרְיַנָּא בְּהוּ וְהִבָּא אֵל הַבֵּית וְאִפֿ"ה טֵמֵאִים כְּדְּכֹתִיב (וִיקְרָא יד) וּפִטוּ אֶת הַבֵּית כְּדִי שֹׁלָא יִטְמֵא כֹל אֲשֶׁר בְּבִית:
גִּנְיָן הַלּוּ, שְׁצַעוּרָה:
אֵין אוֹכְלִין שֶׁם קִדְשִׁי קִדְשִׁים, הַנֶּאֱכֻלִּים לִפְנִים מִן הַקִּלְעִים דְּקִסְצֹר גִּנְיָן וְעֵלְיוֹת לֹא נִתְקַדְּשׁוּ ^(ז) אֲלֵלָא הִרְכָּפָה וְהֹאֲחִיר עַד הַגֵּ:
וְטֵמֵא שְׁנַכְנַס כִּוִי, אֲלֵמָא כֹּל הִיכָא דְּכַתֵּב בִּיחָה דֶּרֶךְ בִּיחָה צִעִין:
הִיכָא קָאִי דְּקֶאֱמֹר זֹו הִיא, הִיכָא שֶׁנָּה אֵין חֵיִיבִין עַל עֵשָׂה בְּצִמְקִדָּשׁ דְּקֶאֱמֹר הֵכָא זֹו הִיא מִלּוֹת עֵשָׂה בְּצִמְקִדָּשׁ כִּוִּי:
הַסֵּס קָאִי, בְּנִסְכַּת הוֹרִיּוֹת:
אֵין חֵיִיבִין, צִיִּד בִּהוֹרְחָתֵם עַל עֵשָׂה וְעַל לֹא תַעֲשֶׂה בְּצִמְקִדָּשׁ כְּלוּמַר עַל הוֹרְחַת טוֹמַתָּה מַקְדָּשׁ וּקְדָשִׁיו בֵּין שְׁהוּא שֶׁל עֵשָׂה כִּגוּן שְׁנִטְמֵא צַעוּרָה דֶּהֵיינוּ עֵשָׂה דּוּשְׁלַחוּ ^(ז) בֵּין שְׁהוּא שֶׁל לֹא תַעֲשֶׂה כִּגוּן נִטְמֵא צַחוֹךְ דִּלְיֵאִכָּא אֲזַהֲרַת אֵל הַמִּקְדָּשׁ לֹא תִבָּא (וִיקְרָא יב,י).

וְהַסֵּס ^(ח) מִפֿרַשׁ טַעמָא דֹּאֵין חֵיִיבִין מִשּׁוֹס דֹּאֵין מִצִּיָּין פֿר בִּהוֹרְחָה אֲלֵלָא עַל הַעֵלָס דְּכַר שֶׁגִּגְמָנוּ חֲטָאת קְבוּעָה לִיחִיד אֲבָל טוֹמַתָּה מַקְדָּשׁ קִרְבֵּן עוֹלָה וְיוֹרֵד הוּא:
וְאֵין **מִצִּיָּין אִשֵּׁס סַלּוּי**, הַיִּחִידִים שַׁצַּ לִידֵס סָפַק כְּרַת וְהִלְרִינן הַכְּתוּב אִשֵּׁס תִּלּוּי אֵין מִצִּיָּין אֲחוּזוּ עַל סָפַק טוֹמַתָּה מַקְדָּשׁ לִפִּי שֹׁאִינֹו בֹא אֲלֵלָא עַל סָפַק דְּכַר ^(ט) שֶׁגִּגַּר וְדֹאִי חֲטָאת קְבוּעָה וְהַסֵּס [הוֹרִיּוֹת ח:] יִלְיָף לֶה מַקְרָא:
שְׁצִיטָה, לִהְיוּ נִקַּטְט נְדָה מִשּׁוֹס דִּמְשַׁכַּחַת לֶה עֵשָׂה דּוּמִיָּא דִּנְטְמָא צַעוּרָה בִּזְאוּס שֶׁהוּא מוּזַהֵר לֵאֲמַת כִּגוּן שֶׁהִיא מִשְׁמַשׁ עִם הַטַּהוֹרָה וְאִמְרָה לוֹ נִטְמַאֲתִי:
מִצִּיָּין אִשֵּׁס סַלּוּי, הַיִּחִידִים דֹּאֵין אִשֵּׁס בִּצְצוֹר דִּנְפֵשׁ כְּתִיב בִּיה ^(ז):
וְקֶאֱמֹר, הֵכָא בְּמַתְּנִיתִין:
זֹהוּ מִלּוֹס עֵשָׂה, שְׁנִיּוּהַ הַסֵּס:
וְחֵיִיצ שָׁסִים, הַפֿורַשׁ מִן הַגֵּדָה בְּקִישׁוּי:
אִילִימָא סַמוּךְ לוֹסַסָּה, שֹׁאִינוּ אֲנוּס עַל כֵּינִסְתוּ דֶּהוּי לִיָּה לֵאסְקִי אַדַּעְתִּיָּה

שִׁמָּא תִרְחָה צִשַׁעַת תַּשְׁמִישׁ וּמִיחֹו מוֹזִיד לֹא הוּי:
כַּסְצוֹר יִכּוּלִי נִצְעוּל, וּלְפֿרוּשׁ קוֹדֵס שֶׁתִּרְחָה:
אִי כַּסְתַּלְמִיד חַכֵּס, שׁוֹדַע שֶׁהִשְׁמַשֵּׁם עִם הַטַּהוֹרָה וְאִמְרָה לוֹ נִטְמַאֲתִי זִכְרִךְ לִהַתְּמִין עַד שִׁימוֹת [הֵאֲצִרן:] וְאִי

עֵלְיוֹת וּמִסְתַּבֵּר דִּגְגִין וְעֵלְיוֹת דִּין אַחַד לֶהֱס וְלִי דֹאע"פ שֶׁנִּתְקַדְּשׁוּ עֵלְיוֹת וְכֵן מוֹכַח הֵתֵם בִּהְדִּיא דְּקֶאֱמֹר ת"ש וּגְגוּ קוֹדֵשׁ (דָּף י:) דְּצִעִינן דּוּמִיָּא דַע"ז דֶאֱמֹר רַחֲמִנָּא לֹא תַעֲבִיד וְאִי עֲבִיד מִיחִיִּצִי יֵלֵא פֿסַח וּמִילָה עֵשָׂה דִנְדָּה לֹא תַעֲבִיד הוּא דִּלָּא תִפְרוּשׁ בִּהְנָאָה מְרוּבָה:
אִי בַת"ח, חֲדָא הוּא דַּמְיחִיצִי אַע"פ שֶׁהוּא מוֹזִיד עַל הַפֿרישָׁה מַכֵּל מִקּוֹס עַל הַכְּנִיסָה חֲשִׁצִין לִיָּה שַׁצ ^(ט) מִיִּדְיעָה דֹּאִימָא יֵלֵר אֲלַנְשִׁיָּה כְּדֹאשְׁכַּחן בְּכַחוּצוֹת צִפְרִק נַעֲרָה (דָּף נא:):

אִי

מסורת הש"ס

(א) יוֹמָא יב, ג:) ע"ז לַת,
ג) לַהו, יעִצְיָן, (ד) הוֹרִיּוֹת ח:,
ה) סִיחֹא רַבָּא וְכֵן הִגִּיהַ הִירְעִיזָן, (ו) נְפִסְחוּס פֿה:],
(ז) [בְּמַדְבַּר ה,] ח,
(ח) הוֹרִיּוֹת ח:,
(ט) שְׁשַׁגְּגַת וְדֹאִו, יעִצְיָן, (י) [וִיקְרָא ה,]
(כ) רַשִׁי"א מ"ו, ז) וְנַע"ע מוֹסִי יוֹמָא נב: דִּי"ה יֵלֵא,

תורה אור השלם

1. וְהִבָּא אֵל הַבֵּית כֹּל יָמֵי הַקְּסִיר אַתּוּ יִטְמָא עַד הָעֶרֶב:
וִיקְרָא יד מו
2. וְצִדָּה הַבֵּיתֹן וַתֵּנוּ אֶת הַבֵּית בְּטָרִם יִבָּא הַבֵּיתֹן לְקִאוֹת אֶת הַנֶּגַע וְלֹא יִטְמָא כֹּל אֲשֶׁר בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ לֹא תָבֹא כֵן יִבָּא הַבֵּיתֹן לְקִאוֹת אֶת הַבֵּית:
וִיקְרָא יד לו
3. וְשִׁלְשִׁים יוֹם וְשִׁלְשֵׁת יָמִים תֵּשֵׁב בְּדַמִּי טָהוֹרָה בְּכָל קִדְשׁ לֹא תִגַּע וְאֵל הַמִּקְדָּשׁ לֹא תָבֹא עַד קִלְאֵת יָמֵי טָהוֹרָה:
וִיקְרָא יב ד

הגהות הב"ח

(א) תוֹסִי דִי"ה וְאֵין וַסֵּס לְחֹמַת דֶּרֶךְ שֶׁם פִּתַּח כִּלְכִּיל:
(ב) דִּי"ה אִי וְכִי שַׁצ מִיִּדְעִיתוּר, כִּיִּצ עַל בְּדָף טו ע"ב:

גליון הש"ס

נבֿ' דֶּרֶךְ בִּיחָא אֶסְרָה תוֹרָה, עֵינִין וְנִכְּסִים דָּף פֿכ ע"צ מוֹסִי דִי"ה לֵא:
תוֹסִי דִי"ה אֶפֿ' וְכִי פֿרִיד לַעֲוֹלָא, שֶׁסּ אִימָא רַב הוֹשַׁעִיא וְעֵינִין עִירוּבִין דָּף סח ע"ח מוֹסִי דִי"ה אִמְרַ:
דִּי"ה וְאֵין שׁוֹחֲטִין וְכִי וְהִלִּי דֹאֵין אוֹכְלִין, עֵינִין תַּשִּׁי הַרְשָׁבִיל סִי לִד:

מוסף רש"י

בְּצִינּוּרֵא, בְּמִלָּג (יּוֹמָא יב,ג:) חֵיִיב מִיתָה, מִשּׁוֹס וְה

